

ΕΡΩΣ ΣΟΥΛΤΑΝΑΣ.

Ο τοῦ Βοσπόρου τὸ στενὸν
Βραδέως διατρέχων,
Καὶ τὰς πτυχάς του ἐρευνῶν,
Σεράϊ βλέπει θερινὸν
Τῆς ὄχθης ὑπερέχον.

Ἐντὸς του γεννητὴ ψυχῇ
Δὲν κατοικεῖ πρὸ χρόνων,
Καὶ πρὸ πολλοῦ δὲν ἀντηχεῖ
Εἰς τὰς στοάς του ἰαχὴ
Ὀργίων παραφῶνων.

Τῆς καταιγίδος ἡ ὄργη
Χειμῶνας πλήσσει ὅλους
Τὰ θαυμαστὰ ἀραβουργῇ,
Καὶ κατοικοῦσι πελαργοὶ
Τοὺς μολυβδίνους θόλους.

Λυπεῖ ἡ θεὰ του πολὺ,
Σκέψεις γεννᾷ μυριάς
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν ἀνακαλεῖ
Ἰνδάλματα περικαλλῆ,
Ἀρχαίας ἱστορίας.

Τὸ μέγαρον ἐξ ἀρπαγῆς
Περουσίας ξένης
Σουλτάνος ἔκτισ' ἐναγῆς,
Ἐνδοῦς εἰς νεῦμα προσταγῆς
Καλῆς εὐνοουμένης.

Τὸ ἔαρ ἤρχετο ἐκεῖ
Πολλάκις ἡ Σουλτάνα,
Καὶ ἐν ἐκστάσει μυστικῇ
Εἰς τὸ Κατάστενον γλυκὺ
Τὸ βλέμμα της ἐπλάνα.

Κίνησας τότε καὶ ζωὴ
Τὰ δώματα ἐπλήρου,

Φαῖδρά ἠκούετο βοᾶ
Κ' ἐκεῖ προσέπλεε θοῇ
Ἡ λέμβος τοῦ Βεζίρου.

Ἦρχεσε μία προσταγὴ,
Ὀργὴ Σουλτάνου μία,
Καὶ, — ὦ σκληρὰ μεταλλαγὴ! —
Τὰ πάντα ἐγειναν σιγῇ,
Τὰ πάντα ἐρημία.

Τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς
Ἡ μνήμη ἐτηρήθη
Εἰς παραδόσεις ἀσαφεῖς,
Ἄς ὁ πορθμεὺς μου κατηρῆς
Ποτὲ μοὶ διηγῆθη.

—Ο—

Εἶναι πρώτα θελκτικὴ
Τοῦ ἀνθηροῦ Μαιῦ
Θερμὴ ἀκτὶς ἡλιακῇ
Διακοντίζει φῶς γλυκὺ
Ἐντὸς τοῦ χαρμεῖου.

Μ' ὑφάσματα λεπτοῦφῃ
Καλύπτονται οἱ τοῖχοι
Εἶναι χρυσὴ ἡ ὄρση
Καὶ τὴν στολίζουσι σοφοὶ
Τοῦ Κορανίου στίχοι.

Σμῆνος πτηνῶν ἐντὸς κλωδῶν
Κιγκλιδωτῶν κινεῖται
Καὶ ψιττακὸς τις θορυβῶν
Τὴν προφορὰν τῶν ἀσεβῶν
Πιστῶς ἀπομιμνεῖται.

Ἐκάστην κρύπτει τῶν θυρῶν
Βαρὺς Περσίας τάπης,
Ἐφ' ὃν τὸν πέλεκυν, φρουρῶν,
Κρατεῖ γυμνὸν νυχθημερὸν
Ὁ εἰδεχθὴς Ἀράπης.

Ἡ Γιουλναρὲ, ἡ βασιλὶς
Τοῦ χαροποῦ μεγάρου,
Κατάκειται περικαλλὴς
Ἐπὶ στιβιδος ἀπαλῆς
Εἰς θρόνον ἐκ μαρμάρου.

Φέρ' εἰς τὸ πρόσωπον ἱστὸν
Διαφανῆ ἡ κόρη
Κ' εἰς σῶμα χάριτος μεστὸν
Ὅ, τι παράγει θαυμαστὸν
Ἡ φιλεργὸς Λαχώρη.

Μέτωπον κλίνει σοβαρὸν
 Εἰς τῆς χειρὸς τὸ κοῖλον,
 Τῆς κόμης τῆς τὸν θησαυρὸν
 Πρέμα διὰ τῶν ἄβρων
 Θωπεύουσα δακτύλων.

Καρφάσιον Ἀσιανὸν
 Ἀνοίγεται ἔμπρὸς τῆς,
 Ἀφ' ὅπου εἰς τὸ γαλανὸν
 Ἐπαναπαύεται στενὸν
 Ὁ μέλας ὀφθαλμός τῆς.

Τὴν ὄψιν τῆς παρατηρῶν
 Καθεῖς ἀνακαλύπτει,
 Ὅτ' ὑπὸ κάλλος ἀνθρὸν
 Τὸ πλάσμ' αὐτὸ τὸ νεαρὸν
 Ἀχμαῖον πόνον κρύπτει.

Οὐδεὶς νὰ μάθῃ εἴμπορεῖ
 Πρὸς τί ἡ λύπ' ἡ τόσῃ
 Ἡ Σκλάβᾶ μάτην ἀπορεῖ,
 Κ' οἱ μαῦροι μάτην σοβαροὶ
 Ἀλλήλους ἐρωτῶσι.

Πρὶν ἔτ' ἡ ῥόδινος αὐγὴ
 Σκορπίσῃ τὰ ἐρέβη,
 Δι' ὧν ἐκρύπτετο ἡ γῆ,
 Ἐντὸς τοῦ κήπου ἐν σιγῇ
 Ἡ Γουλναρὴ κατέβη.

Ἐπὶ ὁδοῦ βρουσκειποῦς
 Βραδὺ ἐπλάνᾳ βῆμα
 Καὶ ὁ καλλίσφυρός τῆς ποῦς
 Τὰς ἀπατήτους ἀτραποὺς
 Τῶν δρόμων ἐπροτίμα.

Ἡτένιζε τὸν οὐρανὸν,
 Ἐτρύφα μὲ τὰ μύρα,
 Ἦκουε ψάλλον τὸ πτήνυν
 Καὶ εἰς νερὰ δεξαμενῶν
 Παιδὸς εἰσῆγε χεῖρα.

Καὶ ἔβλεπεν ἡ Ὀδαλὶς
 Μὲ μειδιῶντα χεῖλη
 Πῶς ῥόδων κόλπους εὐθαλεῖς,
 Ἄνθος πετῶν ἡ χρυσαλλίς,
 Ἀπλήστως κατέσφιλει.

Ἐν μέσῳ ἄλλους φιλυρῶν
 Σκιὰς ὠραία ἦτο
 Ἀπὸ αἰγόκλημ' ἀνθρὸν,
 Ὅπου πολλάκις δι' ὥρων
 Πολλῶν ἐλησημονεῖτο.

Ὅποταν ἔφθασεν ἐκεῖ
 Ν' ἀναπαυθῇ, ἡσθάνθη
 Ἄρωμ' ἀσύνηθες, γλυκὺ,
 Καὶ δέσμην εἶδ' ἐκστατικῇ
 Ἀπὸ εὐώδη ἄνθη.

Ἐκυψε, στρέψασα δειλὸν
 Τὸ βλέμμα, καὶ τῶν ἰων
 Ἐν μέσῳ τῶν ἀρτιθαλῶν
 Εὖρε δακτύλιον καλὸν
 Ἀπὸ χυτὸν χρυσαῖον.

Γνωστὸς τῇ ἡτρ' πρὸ ἐτῶν
 Μὲ δειλιῶσαν χεῖρα
 Σύμβολον πίστεως αὐτὸν,
 Σεμνὴ μνηστῇ, εἰς λατρευτὸν
 Προσέφερε μνηστῆρα.

Εἰς στήθος κρύψασα λευκὸν
 Τὴν δέσμην, ἀπὸ τρόμον
 Ἐλήφθη ἅμα μυστικὸν
 Καὶ ὡς δορκὸς διὰ πευκῶν
 Ἐκρύβη ὑψικόμων.

Ἐμπρὸς τῆς πῶς ὁ ἀρράβων
 Εὐρέσθη ἐρριμένος ;
 Πῶς ἡδυνήθ' εἰς τὸν κλωβόν,
 Πτηνοῦ πτερὰ μὴ προσλαβών,
 Νὰ εἰσχωρήσῃ ξένος ;

Τίς τὸν πανίσχυρον θυμὸν
 Τοῦ Παδισάχ δὲν τρέμει ;
 Καὶ ποῖος εἶναι ὁ τολμῶν
 Νὰ φέρῃ πόθου ὀφθαλμὸν
 Εἰς τὸ σεμνὸν χαρέμι ;

Αὐτὰ βεμβάζει σκυθρωπῇ
 Ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης,
 Ἡ μνήμη αὐτῇ τὴν λυπεῖ
 Καὶ κλείει τάφου σιωπῇ
 Τὰ χεῖλη τῆς δεσποίνης.

Σπινθὴρ ἀρχαίων ἡμερῶν
 Ἐκ νέου τὴν θερμαίνει,
 Καὶ συγκρατοῦνται εἰς χορὸν
 Ἐνώπιόν τῆς ζωῆρον
 Οἱ χρόν' οἱ περασμένοι.

Ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀπατᾷ
 Ἡ πλάνος φαντασία,
 Φεύγει τὰ δώματα αὐτὰ
 Κ' εἰς τῆς πατρίδος τῆς πετᾷ
 Τὰ χλοερὰ νησία.

Τοῦ Κορανίου ἡ φωνή
Εἰς τὴν ψυχὴν της σβύνει,
Πικρίας ἔτη λησμονεῖ,
Καὶ γίνεται χριστιανή,
Καὶ λέγεται Εἰρήνη.

Βλέπει σιμὰ τὴν προσφιλῇ
Εἰκόνα τοῦ πατρός της
Κ' ἐν σεβασμῷ καὶ συστολῇ
Ὁ νέος Δῆμος τῇ λαλεῖ,
Μνηστήρ ἀγαπητός της.

Εἶν' ἡ θεὰ τῶν ἑορτῶν,
Εἶν' ἡ χαρὰ τῶν νέων,
Ὅταν χορεύῃ τὸν συρτὸν
Εἰς χλόης τάπητα σπαρτὸν
Δι' ἀργυρῶν ἀνθέων.

Γονατισμένος τρυφερός
Πλησίον τῆς Εἰρήνης,
Τῇ ῥίπτει βλέμματα πυρός
Ὁ Κύριος ὁ ἰσχυρός
Τῆς Μέκκας καὶ Μεδίνης.

Ἦδη τοῦ γήρως ἡ χιὼν
Τὸν πώγωνά του βάπτει,
Καὶ, τῶν φροντίδων προῖον,
Σειρὰ ρυτίδων θαθειῶν
Τὸ μέτωπόν του σκάπτει.

Καλύπτει σῶμα στιβαρὸν
Εὐρύς χιτὼν ποδῆρης,
Καὶ Γλαταγάνι κοπτερὸν
Ἐν μέσῳ λάμπει τῶν σπειρῶν
Ίφάσματος Καζμίρης.

«Τί ἔχεις; λέγει· διατὶ
Βαρὺς ὁ ὀφθαλμός σου;
Εἶν' ἡ ἰσχὺς σου φθονητὴ,
Καὶ ἡ Σταμποῦλ γονυπετεῖ
Ὡς πρὸ ἐμοῦ ἐμπρός σου.

«Τοῦ χαρμερίου εἶσαι σὺ
Κυρία ὑπερτάτη·
Τὸ πᾶν δεσπόζεις, εἶναι σοὶ
Οἱ θησαυροὶ οἱ περισσοί,
Τ' ἀπέραντά μου κράτη.

»Βλέπεις, τοὺς δούλους ἀπωθῶ,
Τὸν θρόνον μου ἀφίνω,
Νὰ σ' ἴδω σπεύδω καὶ ποθῶ
Ἐμπρός σου νὰ ταπεινωθῶ,
Ὡς νήπιον νὰ κλίνω.

»Στρέψε κ' ἴδε με· εὐπειθὴς
Ζητῶ τὰς προσταγὰς σου·
Ἄς μάθω μόνον τί ποθεῖς
Καὶ κάμνω πρᾶγμα παρευθὺς
Τὰ κοῦφα ὄνειρά σου.

»Μὴ καταδαίνης νὰ φθονῇς
Τὰ προκαλοῦντα κάλλη
Τῆς πυροφθάλμου Ἰσπανῆς,
Ἥτις εἰς μέθην ἠδονῆς
Γοήσσης ἄσμη ψάλλει;

«Εἶν' ὅλη πίστις καὶ στοργή,
Πλὴν θύματ' ἀν-ζητήση
Ἡ στιγμιαία σου ὀργή,
Τὸ μαῦρον κύμα δὲν ἀργεῖ·
Τὴν-ξένην νὰ ροφήσῃ.

«Ἄν σὲ ἠνόχλησε πικρὸς
Ἀστεισμός τοῦ νάνου,
Ἐν νεῦμα κάμε· ὁ μικρὸς
Αὔριον κρέμαται νεκρὸς
Ἀπὸ χλωρᾶς πλατάνου.

«Ἄν ὁ Βεζίρης ἐπάχθῃ
Τὰ βλέμματά σου φίλη,
Τὴν κεφαλὴν του εἶδεχθῇ
Εἰς χρυσοῦν δίσκον θὰ δεχθῇ
Ἡ ὑψηλὴ μου πύλη.

«Μὴ τις εἰς πλοῦτῃ τῶν θνητῶν
Σὲ ὑπερβαίνει πάντων;
Μὴ κόσμον θέλεις φθονητὸν,
Ἡ ὀρμαθοὺς μαργαριτῶν
Ἡ δράκας ἀδαμάντων;

«Μὴ ἡ ψυχὴ σου ἀπειλὰς
Τῆς μοίρας προησθάνθη
Καὶ δι' αὐτὸ μελαγχολᾷς;
Εἰπέ μου, θέλεις κεφαλὰς;
Εἰπέ μου, θέλεις ἄνθη;»

Εἰς μάτην οὕτω τῇ λαλεῖ,
Εἰς μάτην τὴν προσβλέπει·
Ἡ ἐρωμένη ἡ καλὴ
Ἄλλου τὸν νοῦν της προσηλοῖ,
Ἄλλου τὸ βλέμμα τρέπει.

Μὲ ὀφθαλμὸν εἰς τὸ κενὸν
Ἀσκόπως ἀφειμένον,
Καὶ τι βλέπει ὡς πτηνὸν
Ταχὺ ἐπὶ τὸν γαλανὸν
Καθρέπτῃν ὀλισθαίνον.

Ἐντὸς τῆς λέμβου μόνον εἰς
 Ἰπάρχει κωπηλάτης,
 Νέος, τὴν ὄψιν εὐγενής,
 Μὲ χεῖρας θίγων ἀδρανεῖς
 Τὰς κώπας ἐξ ἐλάτης.

Ἰχνη προδίδουν ἔδυνων
 Τ' ἀρρενωπά του κάλλη,
 Βαρὺ τὸ βλέμμα του πλανῶν
 Εἰς τὸν γελῶντα οὐρανόν,
 Ἐναρμονίως ψάλλει.

Τῆς αὔρας τῆς ἑαρινῆς
 Ἡ μυροφόρος πτέρυξ
 Τοὺς θεῖους φθόγγους τῆς φωνῆς
 Διασκορπίζει ἀσθενεῖς
 Καὶ ἀμφιβόλους πέριξ.

«Ὁμοῦ οἱ δύο ἔραστοι
 Ἐζῶν εὐδαίμονες, πισταὶ
 Καρδίαι ἦσαν,
 Εἰς μέλλον ἠλπίζον χαράς,
 Ὅποταν ἔπνευσε βορρᾶς
 Φυσῶν μὲ λύσαν.

«Ἐνῶ συνέθαλλον δειλοί,
 Ἀπὸ ἀγκάλῃν προσφιλῇ
 Ἡ κόρ' ἠρπάγη
 Καὶ ἄνελπις ὁ ἔραστής,
 Ζητῶν τὰ ἴχνη τῆς μνηστῆς,
 Μακρὰν ὑπάγει.

«Διῆλθε μέρη παμπληθῆ,
 Ἡδύνατο ν' ἀγαπηθῇ
 Καὶ ν' ἀγαπήσῃ,
 Καρδίας εὖρε συμπαιθεῖς,
 Χωρὶς ποτὲ λησμονηθεῖς
 Νὰ λησμονήσῃ.

«Εὐρέθη τέλος ἡ μνηστὴ,
 Ἀλλ' ὄχι, ὄχι καὶ πιστὴ
 Εἰς τὸν μνηστῆρα,
 Χρυσῇ τὴν κλείει φυλακὴ
 Καὶ πάντα πύθον τῆς κακῆ
 Δεσμεύει μοῖρα.

«Ἐντὸς τοῦ κήπου σου καλεῖ
 Τὸν ἔρωτά μας ἀσφαλῇ
 Σκιας ἀνθίνῃ.
 Τὸ παρελθὸν ἐὰν πονῆς,
 Ἐκεῖ τὴν νύκτα ἀφανῆς
 Ἐλθὲ Εἰρήνη.»

Γινώριμος ἦτον ἡ φωνή
 Καὶ γινώριμος ὁ ἦχος!
 Πῶς τὴν Σουλτάναν συγκινεῖ!
 Πῶς ἀκοῶτ' ἐν ἡδονῇ!
 Πῶς πᾶς τὴν θέλγει στίχος!

Ἐνῶ τὸ χεῖλος μειδιᾷ,
 Ὁ ὀφθαλμός της σβύνει,
 Καὶ ἡ ῥοδίνη της χοροῖα
 Ἀνεπαισθήτως ὠχρεῖ...
 — Ταλαίπωρε Εἰρήνη!

Λησμονουμένη, εὐτυχῇ
 Ὀνείρων κόσμον πλάττει,
 Καὶ ἀγνοεῖ ἂν ἡ ψυχὴ
 Τοῦ Παδισσάχ ἀνησυχεῖ
 Καὶ ἂν παραφυλάττει.

Ἐμπρὸς τοῦ εἶδε μελανὴν
 Τὴν ἄκατον περῶσαν,
 Εὐρέθ' εἰς ὕλην τὴν σκηνὴν
 Καὶ ἠκροάσθη τὴν φωνήν,
 Μὴ ἔννοῶν τὴν γλῶσσαν.

Ἰδὼν τῆς φίλης ἡ μορφή
 Πῶς αἴφνης μετεβλήθη,
 Ἡσθάνθη φόβον ἀσαφῇ
 Καὶ ὑποψία τις κρυφῇ
 Ἐντὸς τοῦ ἐγεννήθη.

Σκέψεις κυκλοῦν πολυεδαεῖς
 Τὸν φοβερὸν σκηπτοῦχον,
 Φεύγει ρεμβάζων καὶ θραδύς,
 Καὶ προσκαλεῖ μετὰ σπουδῆς
 Τὸν πρῶτον τῶν εὐνοούχων.

Προφέρουν λέξεις προσταγῆς
 Τὰ κατωχρά του χεῖλι
 Ἀκροασθεῖς μετὰ σιγῆς,
 Ὁ Μαῦρος κύπτει μέχρι γῆς,
 Ὡσεὶ τὸν χοῦν ἐφίλει.

Ὁ ἀπηνῆς Κιζλάρ—Ἀγᾶς
 Πολλὴν χαρὰν ἐκφράζει...
 Αὐτὸς δρίζει τὰς σφαγὰς,
 Αὐτὸς θανάτου προσταγὰς
 Λαμβάνει καὶ μοιράζει.

—ο—

Κρύπτειτ' ὀπίσω κορυφῶν
 Εὐκόμων ἡ Σελήνη,
 Καὶ λάμπουσιν ἐντὸς νεφῶν
 Κρυπτόμεν' ἀργυροῦφῶν
 Χρυσῶν ἀστέρων σμήνη

Ἀπλοῦνται ἤδη δαψιλῇ
 Ἐπὶ τοῦ κήπου σκότῃ,
 Ἡ αὔρα πνέει σιγαλῇ
 Κ' εἰς ἡρεμίαν ἐντελῇ
 Τὸ μέγχαρον ὑπνώττει.

Ἡ νυκτερίς περισκοπεῖ
 Βαρέως ἱπταμένη,
 Κ' ἐνίοτε ὡς ἀστραπῇ
 Ἀπ' ἄλσῃ φεύγει συσκαπῇ
 Δορκὰς πεφοβισμένη.

Ὅπου ἡ θάλλουσα σκιὰς
 Τοὺς θόλους της ἐκτείνει,
 Ἐν μέσῳ δρόσου καὶ σκιᾶς
 Πιστὴ εὐρίσκεται δυὰς,
 Ὁ Δῆμος κ' ἡ Εἰρήνη.

Τὰ νέα στήθη των παλμοὶ
 Παράφοροι ὀγκοῦσι,
 Εἶναι ὕγροι οἱ ὀφθαλμοὶ
 Κ' ἡ ὥρα φεύγει ὡς στιγμῇ,
 Ἐνῷ συνομιλοῦσι.

Τί λέγουσιν ; ἄς προσπαθῇ
 Αὐτὰ νὰ ἐξηγήσῃ
 Μὲ γλῶσσαν δῆθεν ἀληθῆ,
 Ὅστις δὲν ἔχει αἰσθανθῇ,
 Οὐδ' ἔχει ἀγαπήσει.

Εἶναι γριφώδης, σκοτεινὴ
 Τοῦ ἔρωτος ἡ γλῶσσα,
 Καὶ ἡ ἀνθρώπινος φωνὴ
 Νὰ παραστήσῃ ἀσθενεῖ
 Μυστήριά της τόσα.

Ἀτέχνως ὅ,τι ὁ ἔρῳν
 Αἰσθάνεται ἐκφράζει,
 Ἐν βλέμμα ὅμως ἱλαρὸν
 Ἡ δάκρυ πόνου φλογερὸν
 Τοὺς λόγους σχολιάζει.

(1)

« — Τὰ δώματα τὰ ζοφερά
 Τὴν νύκτα θὰ περάσῃς,
 Μὴ σὲ φοβίς, ἡ αὐστηρὰ
 Τοῦ χαρμεῖου σου φρουρὰ,
 Εἰρήνη, μὴ διστάσῃς.

« Τιμὰς, θωπείας συνεχεῖς,
 Ζωὴν λαμπράν θ' ἀφήσῃς,
 Μακρὰν θὰ φύγωμεν ταχεῖς,
 Καὶ ἀφανὴς ἀλλ' εὐτυχὴς
 Πλησίον μου θὰ ζήσῃς. »

Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ
 Τοῦ ἔραστοῦ τὸ στόμα,
 Τὸν ὀφθαλμὸν σιωπηλῇ
 Ἡ ἔρωμένη προσηλοῖ
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.

Τὴν ἔκτασιν τῶν ἀχανῶν
 Ἐτάζουσα αἰθέρων,
 Μακρὰν εἰς μέρος σκοτεινόν
 Δυάδα βλέπει ἀφανῶν
 Καὶ ἀμυδρῶν ἀστέρων.

Κλίνει τὸ βλέμμα της γλυκῇ
 Καὶ λέγει πρὸς τὸν φίλον
 « — Ἴδε πῶς λάμπουσιν ἐκεῖ !
 Ὅλ' ἡ ζωὴ των μυστικῇ
 Λατρεῖα εἶν' ἀλλήλων.

« Τ' ὄμμα ἐνῷ οἱ φωτεινοὶ
 Θαμβῶνουνσι πλανῆται
 Λάμπιν μικράν καὶ ἀσθενῇ
 Τοῦ οὐρανοῦ οἱ ταπεινοὶ
 Προχέουν ἐρημίται.

« Οὐδέποτε τοὺς θεωροῦν
 Καὶ ὄνομα δὲν ἔχουν,
 Ἄσημοι, ἀγνωστοὶ περὺν
 Καὶ χωρὶς θόρυβον τὸν ἔρῳν
 Τὸν εἰμαρμένον τρέχουν.

« Δὲν περιβάλλει φθονητῇ
 Τὰ ἀστρ' αὐτὰ πορφύρα
 Οὐδὲ στολὴ ἀκτινωτῇ,
 Ἀἴμα, ἰδέ τα ! εἶν' αὐτῇ
 Ἡ ἰδικὴ μας μοῖρα. »

Κ' ἰδοὺ νεφέλη ζοφερά
 Βραδέως πλησιάζει,
 Τὴν φέρει φύσημα βορρᾶ,
 Καὶ μὲ τὰ μαῦρά της πτερὰ
 Τὰ ἄστρα των σκεπάζει. . .

Ἐγγὺς συγχρόνως ἀσθενῇ
 Τὸ οὖς προσβάλλει κρότος,
 Καὶ ἐπὶ χλόῃς ταπεινῇ
 Σκιά τις ἔρπει ἀφανῇ,
 Ὡς ὅφιν εἰς τὸ σκότος.

(1) Ἐνταῦθα ἀφηρέθησαν δύο στροφαί.

Χρυσὴ σελήν' εἰς γαλανὸν
 Στερέωμα μαρμαίρει·
 Ἀρώματ', ἄσματα πτηνῶν
 Τὸ κύμα τὸ Ἀσιανὸν
 Εἰς τὴν Εὐρώπην φέρει.

Μ' ἐξώστην λίθινον, λευκὸν,
 Κοσμεῖται τὸ σεράγι·
 Κάτω τῶν λείων του πλακῶν,
 Φλοισβίζουν ἄσμα μυστικὸν
 Τὰ γαληνὰ πελάγη.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς
 Ἡ Γουλναρὲ προβαίνει,
 Πατοῦσα μόλις κατὰ γῆς,
 Κ' ἐναγωνίως τῆς φυγῆς
 Τὴν ὥραν περιμένει.

Καθὼς ἡ γνώριμος φωνὴ
 Τοῦ Δήμου ἀντηχήσῃ,
 Ἡ ἀβροδίαιτος γυνὴ
 Ἀνὴρ γενναῖος θὰ φανῇ
 Καὶ μόνη θὰ βαδίσῃ.

Πᾶσα σκιὰ τὴν ἀπατᾷ,
 Τὴν ἐκφοβεῖ πᾶς ἦχος·
 Ταχὺ τὸ βλέμμα της πετᾷ,
 Καὶ οὐρανὸν ἐπερωτᾷ
 Καὶ κύματ' ἀνυσύχως.

Αἶφνης μακρὰν παρατηρεῖ
 Ἀκάτιον προβαίνον·
 Ἄφροὶ τὸ στέφουν ἀργυροῖ,
 Καὶ ἔχνος ὀπισθεν εὐρὺ
 Ἀφῆνει ὀλισθαίνον.

Ἐκεῖ τὸ βλέμμα προσηλοῖ
 Ἀκίνητος ὡς λίθος,
 Ὡχρὰ καθίσταται πολὺ
 Καὶ νὰ θραυσθῇ ἐπαπειλεῖ
 Ὑπὸ παλμῶν τὸ στῆθος.

Τὸν βλέπει διὰ τῆς ψυχῆς,
 Ἐκεῖνος εἶν', ἐκεῖνος,
 Ἐρχεται, ἔφθασε ταχὺς,
 Εἰς ἄλλα μέρη εὐτυχεῖς
 Θὰ ζήσουν ἀκινδύνως...

Τὸ βαθὺ ῥεῦμ' ἀναζητῶν,
 Χωρεῖ ὁ κωπηλάτης,
 Κ' ἐκεῖ, τὰς κόπας παραιτῶν,
 Δέμ' ἀναγείρεται κρατῶν
 Ἐπὶ εὐρώστου πλάτης.

Τὸ δέμα φαίνεται βαρὺ
 Καὶ ἔχει σάκκου σχῆμα
 Εἰς μίαν ἄκραν προχωρεῖ
 Καὶ τὸ βυθίζει αὐθωρεῖ
 Εἰς τὸ παφλάσαν κύμα.

Ἡ ἄβυσσος ἡ σκοτεινὴ
 Τὸν σάκκον παραφέρει,
 Ἐνῷ ἐκπνέουσα φωνὴ
 Τὰς γύρωθεν ἡχοῦς δονεῖ,
 Κ' ἐν ὄνυχῳ προφέρει.

Ὁ ἄημος θνήσκων τὴν καλεῖ...
 — Εἰς τὸν ἐξώστην κύπτει,
 Τῇ νεύ' ἡ ἄβυσσος θολή,
 Κλιν' ἡ ὠχρὰ της κεφαλῇ,
 Καὶ εἰς τὸ κύμα πίπτει...

— Χρυσὴ σελήν' εἰς γαλανὸν
 Στερέωμα μαρμαίρει·
 Ἀρώματ', ἄσματα πτηνῶν
 Τὸ κύμα τὸ Ἀσιανὸν
 Εἰς τὴν Εὐρώπην φέρει.

ΑΛ. BYZANTIOS.

ΦΥΣΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΥ.

1) Ὅταν ὁ ἀὴρ ᾖ γαληνιαῖος, τὰ μακρο-
 σμμένα ἀντικείμενα, ἐξεταζόμενα διὰ τηλεσκοπίου,
 φαίνονται δονούμενα, παρουσιάζονται δὲ διπλᾶ,
 τριπλᾶ καὶ τετραπλᾶ. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον πα-
 ρουσιάζεται καὶ εἰς τὰ θερμαίνόμενα τῆς ἀτμο-
 σφαίρας σρώματα διὰ τινος ἀμμώδους ἐδάφους. Οἱ
 ἄνθρωποι, τὰ δένδρα φαίνονται ἀντακλόμενα εἰς
 ἡρεμοῦν ὕδωρ· τοιαῦται εἰσὶν αἱ ἀπάται τοῦ κατο-
 πτρισμοῦ, αἵτινες ταράττουν τοὺς περιηγητὰς
 ἀλλοιούμεναι εἰς τὰς κεκαυμένας ἐρήμους τῆς Ἀ-
 φρικῆς.

2) Ὁ Κατοπτρισμὸς εἶναι ὀπτικὴ ἀπάτη, δι' ἧς
 παρατηροῦμεν ἀνστραμμένας τὰς εἰκόνας τῶν
 μακροσμμένων ἀντικειμένων ὑπὸ τὸ ἔδαφος ἢ ἐν
 τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τοὺς θερμοὺς τόπους καὶ ἰδίως
 εἰς τὰς ἀμμώδεις τῆς Αἰγύπτου πεδιάδας. Ἐνίοτε
 τὸ ἔδαφος παρουσιάζει τὴν θέαν λίμνης ἡρεμύσεως
 εἰς ἣν ἀντανακλῶνται τὰ δένδρα καὶ τὰ περίε-